

Naslov originala:
ROB HARRELL
WINK

Copyright © 2020 by Rob Harrell
Translation rights arranged by Plima Agency. All Rights Reserved.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Jelena Radojičić

LEKTURA I KOREKTURA:
Nataša Ninković

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1.000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA:
2021

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
821.111(73)-93-31

XAPE/I, Po6, 1951-

Namigni: roman Roba Harela/[prevod Jelena Radojičić]. – Beograd: Publik praktikum, 2021 (Zemun: Alpha print). – 252 str.; 21 cm

Prevod dela: Wink/Rob Harrell. – Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6035-875-4

COBISS.SR-ID 45507849

ROMAN **ROBA HARELA**

NAMIGNI

KAKO DA
PREŽIVITE KRAJ
ŠKOLSKE GODINE
ŽMUREĆI NA
JEDNO OKO

Za Amber

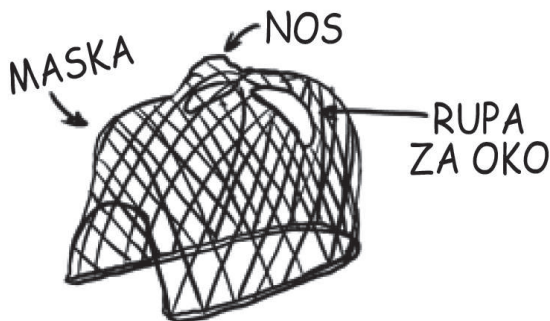
1

IDEMO NA ZRAČENJE!

Ležim na bolničkom krevetu, suviše svestan ogromnog pištolja za zračenje uperenog ka meni. Izgleda kao jedan od onih lasera velikih kao kuća i teških pet tona, kakve superzlikovci koriste u filmovima. Zna, onih kojima prete da će uništiti planetu.

„Šta slušaš, Rose?”

Prilično sam siguran da tehničar koji radi na zračenju samo pokušava da mi odvрати pažnju dok me vezuje. Masku od tvrdog gipsa mi pokriva vrat i glavu, ne dozvoljava da mrdnem – napravili su je juče prema mom licu – a tehničar se muči da je pričvrsti za sto. Mršti se dok gura.

„Uh... sve. Bilo šta”, mrmljam kroz zube. Maska je tako čvrsta da ne mogu mnogo da pomeram vilicu.

Tehničar Frenk konačno uspeva da pričvrsti masku, pa me lupnu pesnicom po ramenu. „Ma daj. Pošto ćeš ležati ovde pola sata, treba ti malo muzike. Imam sve. Reci nešto što ti se sviđa. Ne postoji pogrešan odgovor.”

Prebiram po mozgu. „Možete... Možete li... KZAQ?”

Frenk zastaje i presavija se kao da ga je neko udario u stomak. Ostaje u tom položaju, pa deluje da govori u pod.

„Okej... Ne postoji pogrešan odgovor sem tog.” Uspravlja se i namiguje mi. „Ozbiljno? Sviđa ti se to popularno smeće?”

„To... moji roditelji puštaju sve vreme...”

Kako neprijatno. Pokušavam da opušteno skrenem pogled, ali glava ni da mrdne.

Frenk se izbeći, a zatim dramatično uzdahnu.

„Dobro. Ali sutra ćeš mi reći šta *ti* voliš. Ne šta vole mama i tata.” Prilazi i prebira po starinskom uređaju, koji se nalazi na visokoj zidnoj polici, tik uz gomilu CD-ova i kaseta, koja samo što se ne preturi.

Ozbiljno? Ko zna koliko vredi sva ova oprema, a ne mogu da priušte MP3 plejer? Primetih tetovažu koja viri ispod rukava Frenkove medicinske uniforme. Možda rep guštera ili neki pipak?

Začu se Bijonse, a Frenk odjednom postade ozbiljan. „Znam da smo prošli sve ovo juče, ali ponovićemo.”

Uzima u ruke fasciklu i počinje, kao što je već hiljadu puta radio.

„Uzglavlje će ti se podići u odgovarajući položaj. Terapija traje otprilike dvadeset pet minuta. Pazi da ti ruke i noge, kao i svi delovi tela, ostanu pokriveni sve vreme. Nemoj da bacaš ništa na opremu za zračenje. Nemoj da HRANIŠ opremu za zračenje. Nemoj da mašeš nogama kao na sinhronom

plivanju. Nemoj da radiš bilo šta što ti nije rečeno. Nemoj da pevušiš *Goo Goo Dolls*, jer ja ne podnosim taj bend.

Frenk se pomera kako bi mi tehničarka – mislim da se zove Kali – prišla i nanela neku plavu glinu između očiju. Smeši mi se i kaže da će to zaštititi moje zdravo oko od zračenja. Zatim me potapša po grudima. Nadam se da se ne vidi koliko sam nervozan, jer se osećam kao zec u zamci. Lice mi gori.

„Dobro. Sada najvažnije.” Frenk je ponovo tu. „Kada ti kažem, zagledaćeš se iznad sebe u ono crveno *iks* koje smo juče stavili pored velikog aparata. Videćeš ga kada oprema bude iznad tebe.”

Maska mi ne dozvoljava baš da klimnem glavom, ali čini mi se da je ukapirao. „Ne skidaj pogled s tog krstića ili će ti oko eksplodirati u milion delova, kao Zvezda smrti. Jasno?”

Jedva nešto progundah.

Frenk me dodiruje po ruci. „Šalim se, Rose. Mislim... malo. Ne skreći pogled s krstića. Oko ti neće eksplodirati, ali moramo da pazimo na tvoj vid – ipak je to važno. Dakle, gledaj u *iks* ili... Samo ti gledaj u *iks*, i sve će biti u redu.”

Ponovo dolazi Kali i nosi dodatak u obliku slova „U”, koji podseća na deo dečjeg auto-sedišta. Stavlja ga preko mog lica i pomaže mi da uguram u usta posebno napravljen deo koji je tu da mi zaustavi zube kada zagrizem. Pričvršćuje krajeve slova „U” za sto koji je povezan s ogromnom mehaničkom rukom, koja podseća na nešto iz *Ratova zvezda*.

Svrbi me nos. Da moram da pomerim glavu, ne bih mogao, i zbog toga imam dodatnu potrebu da se vrpoljim. Osećam se kao buba na stolu za disekciju.

Frenk i Kali me gledaju odozgo. „Jesi dobro?” Kali mi pipka nožni prst preko čarape. „Treba ti ćebe?”

„Jok. Dbrj.”*

„Okej.” Stavlja pramen kose iza uha i ljubazno mi se smeši. Ovde se svi stalno smeše, verovatno zato što vide da sam se baš prepao. „Bićemo u blizini. Lako ćeš ti to.”

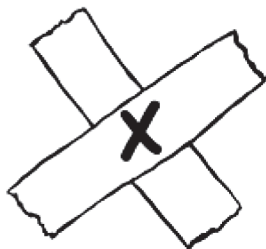
Frenk namiguje. „Nema frke. Videćeš.”

Odlaze na moju levu stranu, ali ne mogu da okrenem glavu da ih vidim. Svetla se polako gase, dok Gwen Stefani počinje da peva o bananama.

Priznajem, pomalo je zastrašujuće biti sam ovde sa svim ovim aparatima, sa svom tom... *opremom*.

Zatvaram oči i glasno izdišem. Dah podrhtava dok polako izlazi, zbog čega osećam dodatnu napetost.

„Dobro.” S malenog zvučnika odzvanja Frenkov glas. „Počinjemo, Rose. Samo se opusti i gledaj u crveni krstić. Krećemo.”

Nakon nekoliko trenutaka tišine, začuše se glasno lupanje i škripa. Prostorija je puna teške mašinerije koja oživljava uz pištanje i zujanje, i nešto što zvuči kao veliki ventilatori koji se pokreću. Možda se sve to zagreva kada počne zračenje. Nemam pojma.

Zatim sam osetio kako se ležaj trese i podigao se.

Iz zvučnika ponovo začuh Frenka.

„Hjustone, uzlećemo.”

---

* Engl.: *I'n goo*. (Prim. prev.)

BETPIG*
STRIP

BETPIG I

RADIOAKTIVNI APARAT ZA
-ZRAČENJE-

JADNI BETPIG!
NAŠ JUNAK JE
VEZAN, DOK MU JE DŽINOVSKI
APARAT UPEREN U LOBANJU.

JEDAN ZRAK MOŽE DA MU
RAZNESE TO LEPO LICE!
MORA DA REAGUJE
SUPERBRZO!

ODJEDNOM, BETPIG KORISTI
SVOJU SUPERSNAGU
I OSLOBAĐA SE.

NAJPRE OKREĆE PIŠTOLJ
APARATA PREMA SAMOM
APARATU I RAZNOSI GA.

ZATIM HVATA ZLOG
DOKTORA I ZADAJE
MU SUPERUDARAC!

PRAVDA JE ZADOVOLJENA.
BETPIG IDE DA SMAŽE
JEDAN FINI SENDVIČ.

* Aluzija na Betmena – kombinacija slepog miša i praseta. (Prim. prev.)

2

PROTON TERAPIJA

U poslednjih nekoliko meseci rečnik mi je obogaćen mnogim naučnim terminima.

Biopsija, maligno, mukoepidermoidni, karcinom, lakrimalna žlezda, resekcija, triangulacija, terapija protonom. Možda sam tek sedmi razred, ali kada se ovo završi, moći ću da upišem medicinu.

Tokom terapije mi je najteže da ne skrećem pogled sa središta tog crvenog krstića. Sve to me čini užasno nervoznim. Kada vam neko kaže da ne razmišljate o ljubičastom slonu, odjednom mislite samo na njega.

Što se više trudim da ne skrenem pogled, to mi je teže da ga zadržim na *iksu*. A ne borim se samo sa pogledom. Misli mi se neprestano vraćaju na dan kada je sve počelo...

Dakle, otkako je sve ovo počelo, prošao sam kroz nekoliko zaista Loših Dana. Velikim slovima. Prvi se odigrao pre nekoliko meseci, sredinom jula. Usred leta koje je trebalo da bude sjajno i opuštajuće.

Uvod u prvi Loš Dan je počeo dok sam ležao naopako u fotelji i čitao *Ubiti pticu rugalicu*. To nam je bio zadatak za čitanje tokom raspusta. Iako sam veliki protivnik domaćih zadataka preko leta, moram priznati da mi se knjiga zaista svidela. Ustao sam i ušao u kuhinju, a tata je razrogačio oči.

„Au! Šta se to desilo?”

Nisam imao pojma o čemu priča, pa sam otvorio vrata ostave, tražeći nešto za jelo. „Kako misliš, šta se desilo?”

Prišao mi je i pažljivo mi dodirnuo deo iznad oka. „Da li te to boli?”

„Šta da li me boli?”, izašao sam u hodnik i pogledao se u ogledalo.

Ceo kapak mi je bio naduven – izgledao je kao vrat velike žabe kada se naduva.

„Au! Baš je gadno!” Pipnuo sam ga. Bilo je baš užasno, kao da je puno tečnosti. Pričali smo o tome da li me je nešto ujelo (nije) ili udarilo (nije) – i odlučili da stavimo led.

Splasnulo je u sledećih pola sata, pa smo zaboravili na to.

Sve do sledećeg dana – nedelje – kada sam se probudio usred noći, s novim otokom. Ponovo smo stavili led. Onda me je, u ponedeljak ujutru, tata pogledao i javio da neće doći na posao – što je zaista velika stvar – pa smo otišli kod nekog specijaliste za oči, dr Šeflera.

Doktor Šefler mi je rekao da mi treba „ket* skeniranje”.

Ispostavilo se da je reč o proceduri koja se naziva CT skeniranje, ali sam neko vreme zamišljao doktora koji maše mačkom iznad moje glave.

Trideset minuta nakon toga bio sam u staroj zgradi pored bolnice. Na sebi sam imao bolničku košulju – najgluplji mogući komad garderobe koji uopšte ne pokriva dupe – i išao sam kroz hladan hodnik u smeđim neklizajućim čarapama. Stavili su me na ležaj tako da su mi noge virile kroz džinovski mehanički obruč, i u tom trenutku sam počeo iskreno da se plašim – potajno sam želeo da tata nije ostao u čekaonici.

U prostoriju je ušao jedan zaista krupan tehničar – izgledao je kao neki ragbista – i prikačio mi iglu za infuziju (jednu od tri milijarde igli, ako bih brojao).

„Rose, kada ti ovo ubrizgam, možda ćeš imati osećaj da piškiš u gaće”, upozorio me je.

To mi je bilo smešno sve dok mi nekoliko minuta kasnije nije ubrizgao kontrast putem infuzije, zbog čega mi je postalo toplo, i imao sam osećaj BAŠ KAO DA PIŠKIM U GAĆE!

---

* Engl.: *cat* – mačka (Prim. prev.)

Iako uopšte NISAM PIŠKIO! NITI SAM IMAO GAĆE!

Baš čudno. Osećaj ne bi bio ništa SNAŽNIJI da sam zaista pustio mlaz i upiškio se.

Izvinjavam se.

Skrećem s teme.

Kasnije smo tata i ja otišli do *Dagvudsa* kako bismo nešto pojeli, jer imaju odlične milkšejkove, a sendviči su im nešto najlepše što sam probao.

Doktor Šefler nam je rekao da ćemo rezultate dobiti verovatno kroz dva ili tri dana, tako da uopšte nisam mislio na to dok se tata parkirao ispred. Bio sam zauzet razmišljajući o širokoj ponudi ukusnih sendviča pred kojom ću se uskoro naći.

Onda je tati zazvonio telefon. Izvukao ga je iz džepa, pogledao u ekran i namrštio se. Dok se javljao, gledao je u mene.

„Halo?”

Čuo sam samo ono što je tata pričao.

„Da, ja sam.”

„Čekajte. Završili ste?”

„U redu.”

„Odmah?”

„Važi.”

„Naravno. Stižemo za pet minuta.”

Prekinuo je vezu i vratio telefon u džep farmerki pre nego što je išta rekao. „Bio je to, uh... Doktor Šefler. Dobio je tvoje rezultate. Želi odmah da nas vidi.”

„Da li je to loše?”

„Ne...” Pokrenuo je automobil. „Mislim da nije.” Trudio se da zvuči opušteno, ali delovao je nekako neraspoložen. „Hajde samo da skoknemo tamo i... znaš, uzećemo... Idemo posle toga u *Dagvuds*.”

Zasipao sam ga pitanjima, ali me je uveravao da mu doktor ništa nije rekao.

Nakon toga se ućutao, što uopšte nije ličilo na njega. U tom trenutku bih dao sve za neku od njegovih glupih šala.

„Dakle”, rekao je dr Šefler kada smo se ponovo našli u njegovoj kancelariji. Nogom je povukao stolicu s točkićima i seo ispred nas. Spustio je na sto karton koji je držao i nagnuo se, spustivši laktove na kolena kao košarkaški trener kada okupi igrače oko sebe. Osećao sam da je tata napet. Pucketao sam prstima.

„Hvala vam što ste tako brzo stigli”, nastavio je dr Šefler, nastojeći da se pažljivo izražava. „Hajde da ne okolišamo. Nešto se vidi na snimku. Neka masa, iznad tvog desnog oka.” Pogledao je pravo u mene, čvrsto stisnuvši usne – svojim izgledom kao da mi je istovremeno rekao: *Žao mi je što moram ovo da ti kažem i Ovo je toliko ozbiljno da moramo da razgovaramo kao odrasli.*

„Stvarno?”

Nikada neću zaboraviti način na koji je tata to izgovorio. *Stvar-no?* Kao da je upravo saznao da zmajevi postoje ili da je dan zapravo noć.

Iskreno, to je poslednje čega se jasno sećam.

Mislim, nisam se onesvestio niti bilo šta slično, ali oni su pričali, i pričali, a ja sam se osećao kao u nekoj izmaglici.

Čuo sam samo deliće razgovora.

„...tumor? To ne znamo zasad...”

„...biopsija iglom čim budemo...”

„...možda je benigno, ali hajde...”

„...u lakrimalnoj žlezdi iznad desnog...”

„...veličine klikera...”

„...ne treba još da paničite...”

Onda smo odjednom stigli do sumornog rukovanja i zahvaljivanja. Zakazaće nam ovo i ono, pa će nas pozvati.

A onda smo izašli i seli na onih nekoliko stepenika ispred ulaznih vrata.

Tata me je privio uz sebe i rukom mi protrljao kosu. Usput me je poljubio, ali poljubac je bio sve samo ne usputni.

„Sve će biti u redu, Rose. Okej? Ta glupost je verovatno nešto benigno, znaš?”

Sećam se kada je mama prolazila kroz to – iako sam tada imao samo četiri godine – da „benigno” znači da je u pitanju dobra vrsta tumora, to jest ne baš dobra, ali ne mora da znači da je opasna. „Maligno” je ono loše: Kancer. *S velikim „K”.*

Ali – šta sad? Treba li da zaplačem? Da se bacim na zemlju i zakukam? Bilo bi mi lakše da mi je dr Šeler dao tabelu, sa skalom od jedan do deset, zaokružio broj šest i rekao: *Evo, upravo ovoliko treba da se usersš u ovom trenutku.*

Dok sam sedeo na stepeništu ispred ordinacije, tata je otišao nekoliko koraka dalje da bi pozvao moju maćehu, Lindu. Onda je pozvao moju baku (nanu) iz Sent Luisa,

koja je jecala i izgovorila 'Rosi' otprilike hiljadu puta kada sam ja preuzeo telefon.

Pomislio sam da bi trebalo da pošaljem poruke svojim najboljim drugarima, Abi i Ajzaku, ali nisam mogao. Nisam imao pojma šta da im kažem.

Kasnije, kada smo stigli kući, Linda nam je servirala za ručak nešto žuto, po čemu sam prebirao, ali nisam jeo.

Sećam se da sam sedeo u podrumu i igrao *Annihilation: Moon* sve dok me palčevi nisu zboleli.

Na kraju je pao mrak i dan je kao i svaki, pa i najgori, stigao do kraja. Otišao sam u krevet, ali nisam mogao da zaspim, pa sam samo ležao i gledao kako se svetlost farova kreće po plafonu i osluškivao tatu koji je nešto šaputao s Lindom u susednoj sobi.

Osećao sam se potpuno otupelo.